

N:o II.

Af Herr S. Magnusson: Om ändring i och tillägg till 3 § af Kongl. Förordningen den 21 Maj 1869, om försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker.

I landsorterna förspörjes en allmännare klagan öfver olämpligheten af lydelsen i 3 § af gällande spirituösförsäljningslag, då densamma, vid försäljning och köp af minst 15 kannor, tillåter så kallad salning. Förslag har ock vid föregående riksdagar väckts om förändring i och tillägg till ifrågasvarande lagrum derhän, att salningen i någon mån skulle kunna hämmas; dock ännu utan önskad resultat. Sednast vid 1871 års riksdag väcktes i Andra Kammaren af min dåvarande länskamrat, Herr Magnus Svensson, motion under N:o 62 i förenämnda syfte; och då samma motion så tydligt och klart uttrycker allt hvad jag skulle vilja andraga för att framhålla behovet af ett bättre i omförmälda hänseende, anhåller jag få hänvisa till densamma, samt sålunda här endast vördsamt föreslå, att Riksdagen må för sin del besluta:

att i 3 § af nu gällande Kongl. Förordning af den 21 Maj 1869 om försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade drycker må, efter orden »emellan flera köpare» tilläggas orden: »af säljaren eller med hans vetskap»; samt

att till samma § göres följande tillägg: Den som för annan person uppköper bränvin, eller annan bränd eller destillerad spirituös dryck, i mindre mängd än 15 kannor, äfven om flera sådana smärre, på en gång inköpta partier skulle tillsammans uppgå till

15 kannor eller derutöfver, stånde, derest han detsamma inköper å plats, der minuthandel med spirituosa icke är tillåten, samma ansvar, som för olofflig minuterung och utskänkning stadgad är. Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 18 Januari 1873.

S. Magnusson,
från Skaraborgs län.

Häri instämmer:
Bengt Olofsson.

N:o 12.

Af Herr Ola Andersson: Om utarbetande af förslag till lag angående förändrade grunder för väghållningsskyldighetens utgörande.

Vid sistlidne riksdag väckte jag motion, åsyftande en af nuvarande omständigheter högt påkallad förändring i lagstiftningen rörande skyldigheten att bygga och underhålla vägar och broar, hvilande detta förslag på den grund att skyldigheten borde åligga alla dem som af vägarne begagnade sig. Detta förutsätter nemligen att goda vägar äro ett behof *synnerligast* för dessa, och att andra kunna vara för denna sak mindre intresserade. Om nu bevillningen efter andra artikeln vore en lämplig norm för denna skyldighets utgörande hvad all jordbruksfastighet beträffar, så är den ingalunda någon mätare för behofvet eller bruket af vägar för andra beskattningsföremål. Svårigheter yppa sig således här, som ej äro de lättaste att öfvervinna.